

ΑΤΤΙΚΗ ΙΡΙΣ

ΕΤΟΣ Α΄.

Ἀθήναι, τῆ 1 Ὀκτωβρίου 1898.

ΑΡΙΘ. 17.

ΣΤΙΧΟΙ ΒΑΡΒΑΡΟΙ

ΑΡΧΑΙΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Ἐπὶ τὸν ἀγαπητὸν ἀδελφὸν
Ἀνδρέα Α. Ἀδούρη.

Ψιλὸ ψιλὸ πέφτει τὸ χιόνι ὀλόγυρα
Τὸ χόρτο ἀργὰ σκεπάζοντας·
Τὰ χιονισμένα δέντρα, ὦ Ἄννα, μοιάζουνε
Μὲ ἀμυγδαλαιὰς ποῦ ἀνθίζουνε.

Τὸ μονοπάτι τώρα πλειὰ δὲ φαίνεται
Ποῦ μ' ὠδηγοῦσε σπίτι σου·
Τίποτε πλειὰ δὲ βλέπω, μὰ τὸ βῆμά μου
Σ' ἐσὲ τὸ φέρνει ὁ ἔρωτας.

Τίποτε πλειὰ δὲ βλέπω, κ' ἂν τὴ στέγη σου
Διαμῆς τὸ χιόνι ἐσκέπασε,
Ἐπάνω ἐκεῖ γυρίζουν φτερουγίζοντας
Δυὸ περιστέρια ὀλόδευκα.

Ἐπὶ τὴν παγερὴ γαλήνη τὴν κατάλευκην
Ἄσπροεντυμένη πρόβαλε,
Ἐπὶ Ἄννα μου γλυκειὰ, νὰ ἰδῆς τὸν ἥλιον
Ποῦ βγαίνει ἀπ' ἄσπρα σύγνεφα.

Κ' ἐγὼ ἔς τὴν τόση γύρω μας λευκότητα,
Κύννος κ' ἐγὼ κατάλευκος,
Τρέχω νὰ ψάλλω ἐπάνω ἔς τὴν ἀγκάλη σου
Τὸ πλειὸ λευκὸ τραγοῦδι μου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

28 Σεπτεμβρίου

Μετὰ τὴν δολοφονίαν τῆς ἀτυχοῦς αυτοκρατορίδας
τῆς Αὐστρίας Ἐλισάβετ, ἐπῆλθεν ὁ ἥρεμος καὶ γαλήνιος
θάνατος τῆς ὑπερογδοηκοντοῦτιδος βασιλίσσης τῆς Δανι-
μικρίας καὶ σεπτῆς μητρὸς τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως
Γεωργίου, Λουίζης.

Ὅσο ἀτυχῆς ὑπῆρξεν ἡ μία βασιλίσσα, τόσῳ εὐτυ-
χῆς καὶ πανευδαίμων ἐζήσεν ἡ ἄλλη, λατρουμένη παρὰ

τοῦ λαοῦ] Τῆς, μέσῳ τοῦ ὁποίου διήνυσε τὸν βίον καὶ ἀ-
ξιοθεῖσα νὰ ἰδῆ περὶ αὐτὴν τέκνα, ἐγγόνους καὶ δυσεγγ-
γόνους.

Φαίνεται ὅτι ἀπεφασίσθη παρὰ τῶν ἀναρχικῶν ἢ ἐξόν-
τωσις τῶν ἐστεμμένων κεφαλῶν. διότι καθὰ ἀγγέλλεται
ἐκ Βιέννης, προσελήφθη καὶ δολοφονικὴ ἀπόπειρα κατὰ
τοῦ βασιλέως τῆς Ρουμανίας Καρόλου. πρᾶγμα τὸ ὁποῖον
ἀνησυχεῖ τὴν Εὐρώπην καὶ δὴ τὴν ἀγίαν Ρωσίαν, ἢ
ὁποῖα, ἐκτὸς τοῦ πρώτου μαυριέστου δι' οὗ ζητεῖ τὸν γε-
νικὸν ἀφοπλισμὸν καὶ ἔνεκα τοῦ ὁποίου ἀνθίσταται εἰς
τὰς ἀποφάσεις τῶν Τριῶν Δυνάμεων νὰ μετέλθωσι βίαν
κατὰ τῶν βασιβουζούκων τῆς Κρήτης, προτείνουσα ἥλια
μέτρα, ἐξέδωκε καὶ δεύτερον μαυριέστον, ἀφορῶν τοὺς
ἀναρχικοὺς. Διὰ τούτου προσκαλεῖ τὴν Εὐρώπην, ὅπως
συζητήσωσι κοινὸν σχέδιον ἀμύνης κατὰ τῶν ἀναρχικῶν
καὶ τῶν ὁποσδήποτε θεωρουμένων ὡς ὑπόπτων κατὰ τοῦ
καθεστῶτος.

Ἰδωμεν ἂν εἰς τὴν δευτέραν ταύτην πρόσκλησιν τῆς
Ρωσίας συμβληθῶσιν οἱ Τουρκοκρηῖτες, οἱ σφάζοντες τοὺς
Εὐρωπαϊοὺς Κινεζοὶ καὶ ἡ νεοπαγεῖσα δημοκρατία τοῦ
... Παλατιῶτου, τὴν ὁποῖαν ἐνογλοῦσιν αἱ ἀναρχικαὶ
ἀρχαὶ τῆς ὁμόρου Ἑλλάδος!

Ἄρης

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

Ὅταν ὁ σύζυγός τῆς ἐξύπνησεν, ἐκείνη ἐκοιμάτο ἀ-
κόμη. Ἡ μικρὰ ξανθὴ κεφαλὴ τῆς ἀνέκειτο ἐπὶ τῶν
ἀπαλῶν προσκεφαλαίων τῆς κλίνης καὶ οἱ πλόκαμοι τῆς
ξανθῆς κόμης τῆς ἡμιλελυμένης, ἐπλαίσιον τὸ ὠραῖον
παιδικὸν πρόσωπόν τῆς. Μειδίαιμα ἑλαφρὸν ἐφώτιζε τὴν
μορφήν τῆς, μειδίαιμα προκαλούμενον ἀπὸ ὄνειρον εὐχά-
ριστον, ὅπερ ἐξωγοῦναι τὸν ὕπνον τῆς, ἢ δὲ χεῖρ τῆς ἐπι-
χαρίτως ἀνακειμένη ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἐθώπευεν
ἀπαλὰ μικρὰν δεσμίδα ἴων, προσπλωμένων διὰ καρφίδος
ἐπὶ τῆς ξανθῆς κόμης τῆς.

Ὁ σύζυγός ἠτένισεν ἐπὶ μικρὸν τὴν κοιμωμένην μι-
κρὰν σύζυγόν του : μειδίαιμα ἀγάπης καὶ στοργῆς ἐξω-
γραφίσθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του, καὶ κύψας ἀθροῦτως
ἠσπάσθη τὴν μικρὰν ξανθὴν του ἐπὶ τοῦ μετώπου. Περιε-
βλήθη εἶτα ἀθροῦτως τὸν κοιτωνίτην του καὶ ἐξῆλθε τοῦ
θαλάμου.

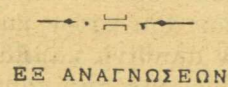
Ἦτο ὠραία χειμερινὴ πρωία. Ὁ ἥλιος ὑπεῖσεν διὰ
τοῦ φεγγίτου τοῦ παραθύρου καὶ ἐρριπτεν ἀδράς ἀκτίνας
ἐντὸς τοῦ δωματίου : μία ἀδιάκριτος τοιαύτη ἐσύρετο
μέχρι τῆς κλίνης τῆς νεαρᾶς γυναικὸς καὶ ἐθώπευε τὴν
γυμνὴν ὠλένην τῆς τὴν περὶ τὸ προσκεφάλαιον ἀνακειμέ-
νην : καὶ βαθμηδὸν τολμηροτέρα ἐφηπλώθη ἐπὶ τοῦ ὄλου
προσώπου τῆς κοιμωμένης ξανθῆς καὶ ἐχρῶσσε τὸ μει-
δίαιμα ὅπερ ἐπέστρεψε τὴν μορφήν τῆς.

Ἐστέναξεν ἐκείνη τότε καὶ ἤνοιξε τοὺς ὠραίους ὀφθαλ-
μοὺς τῆς : Ὁ ἥλιος τῆς ζωῆς ἤρξατο νὰ ἀποσπάσῃ ταύ-
την ἀπὸ τὰ ὄνειρα τοῦ ὕπνου τῆς : ἀλλ' ἔκλεισε πάλιν
μετὰ πείσματος αὐτοῦς, οἰνεῖ θέλουσα διὰ τῆς βίας νὰ
συνεχίσῃ τὸ διακοπὴν αὐτῆς ὄνειρον.

υπάρχουν ύγιη στοιχεία εις τὸν κοινωνικὸν μας ὄργανισμόν δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν, ἀρκεῖ νὰ χρησιμοποιηθῶσι καταλλήλως. Ἡ παντελής ἔλλειψις, ἐκείνη εἶναι ὁ θάνατος. Πάντοτε εἰς τὸν κόσμον οἱ ὀλίγοι ἔσωσαν τοὺς πολλούς.

Φαντάζομαι τὴν ἐκπληξιν τοῦ κ. Ζαίμη, ἂν τύχη νὰ εἶη τὰς γραμμὰς ταύτας, τὰς ὁποίας ἀσθενής, ἀλλ' εὐγνώμων χεῖρ χαράσσει. Γνωρίζω πόσον θὰ περναθῆ ἢ πασιγνωστος μετριοφροσύνη τοῦ ἀνδρός. Ἄλλ' ἐγὼ γράφων ἐκτελῶ καθήκον καὶ οὐχὶ φιλοφροσύνην. Ὡστε δὲν ἐξετάζω κατὰ πόσον θὰ τὸν εὐχαριστήσω. Διότι φρονῶ ὅτι πρέπει, εἶνε ἀνάγκη ἀπόλυτος, νὰ καθίστανται γνωστά τόσον τὰ καλὰ ὅσον καὶ τὰ κακὰ. Τὰ καλὰ μάλιστα παρ' ἡμῖν κατὰ πλειότερον λόγον. Εἶνε τόσον σπάνια δυστυχῶς! Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μόνον ὑπηρετεῖται πραγματικῶς ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ γενικὸν συμφέρον.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

ΔΥΟ ΑΔΙΑΛΛΑΚΤΟΙ

Αἱ μεγάλοι ἄοιδοί Malibran καὶ Sontag ἀπεστρέφοντο ἀλλήλας. Ἄλλ' ἡ βαρωνίς Dela Bouillerie ἀπεφάσισε ποτε μετὰ τοῦ ἐνδόξου μουσικοδιδασκάλου Ροσίνη νὰ διαλλάξῃ τὰς διασήμευς ἐγχορὰς καὶ ἀντιζήλους, ἐσκέφθησαν νὰ τὸ κατορθώσωσι διὰ τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ ἐθνουσιασμοῦ, Ὅθεν ἐσπέραν τινὰ τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1830 ἡ βαρωνίς ἔδωκε μουσικὴν ἐσπερίδα εἰς τιμὴν τῶν δύο ἀδιαλλάκτων Sontag καὶ Malibran, εἰς ἣν ἐκάλεσε τοὺς διασημοτάτους ἄνδρας Λαμαρτίνον, Βερύ, Βονάλ, Οὐγκώ, Ἀνσελῶ, Δαρλικούρ. Τὴν μουσικὴν ἐσπερίδα ἤνοιξαν οἱ Βορδόνες

καὶ Σαντίνης διὰ τῆς τριφθίας Papopataci ἐκ τοῦ μελοδράματος «L'italiana in Algeri». Ἡ δὲ δεσποινίς Moke (βραδύτερον Πλέγελ) ἐξετέλεσε θαυμασίως μίαν Sonate τοῦ Bectoven καὶ ἄλλοι ἔψαλλον ἄλλα ἀριστουργήματα. Τέλος ἦλθε καὶ ἡ σειρά τῶν δύο φαινοτάτων τῆς ἐποχῆς ἀστέρων. Ὁ ἀθάνατος Ροσίνης ἐκάθησε παρὰ τὸ κλειδοκώμβλον καὶ ἡ Sontag συνοδουμένη ὑπὸ τοῦ ἐνδόξου μουσικοδιδασκάλου ἔψαλλε τὴν μονωδίαν «Una voce poco fa» ἐκ τοῦ μελοδράματος ὁ «Κουρὸς τῆς Σιβίλλης». Κατόπιν δὲ ἡ Malibran ἔψαλλε τὴν μονωδίαν «Di piacer mi balza il cor», ἐκ τοῦ μελοδράματος «La gazza ladra» οὐδέποτε ἐψάλλησαν τελειότερον ἀμφότερα τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Ροσίνη. Μετὰ τινὰ διακοπὴν, καθ' ἣν οἱ μεγαλειότεροι ἔπαινοι ἐπεδαψιλεύθησαν εἰς τὰς περιωμύμους αὐτὰς ἀοιδούς, ἤρξαντο ψάλλουσαι ἑμοῦ συνοδουμένου τοῦ Ροσίνη διὰ τοῦ κλειδοκώμβλου τὴν ἐκ τοῦ μελοδράματος τοῦ Σεμίραμις δυωδίαν «eh! ben a te ferisci». Ἄλλ' ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ περίφημον «Andante Giorno d'orrore» καὶ ἐκείναι αἱ δύο μοναδικαὶ φωναὶ τῶν ἠνώθησαν εἰς τὸ «L'arresta o Dio», τὸ ἀκροατήριον τῶν ἔμεινεν ἐν ἐκστάσει ἐκ θαυμασμοῦ πρὸς τὴν τέχνην καὶ τὸ ἔσμα τῶν μεγάλων αὐτῶν ἀοιδῶν τῆς ἐποχῆς.

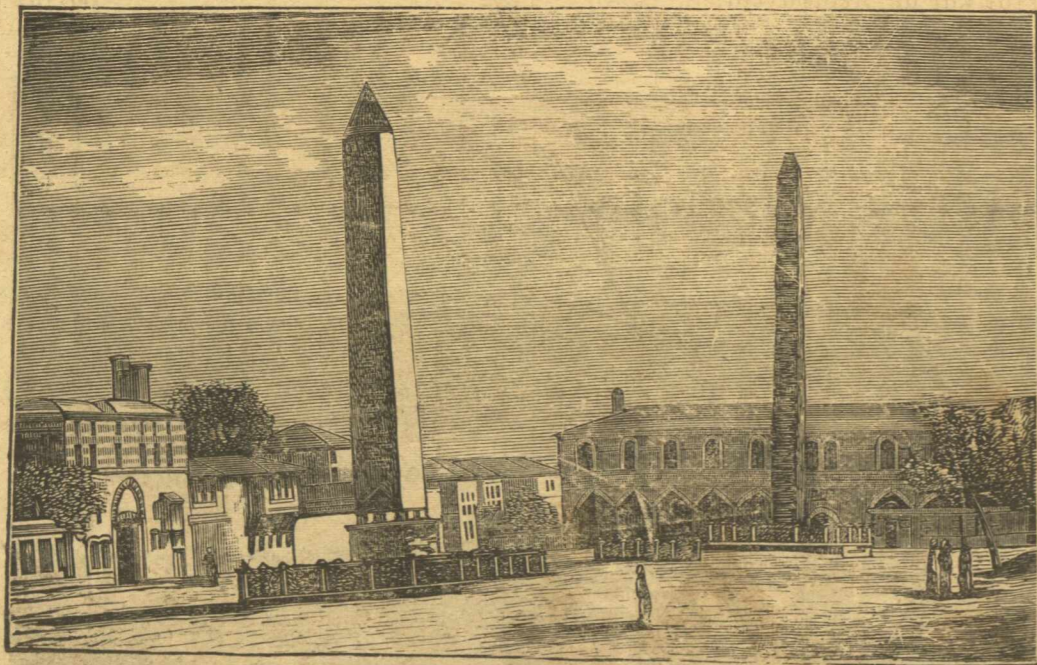
— Εἶναι δυνατόν νὰ ἀποστρέψετε ἀλλήλας, ἀνέκραξε κατενθουσιασθεὶς ὁ Λαμαρτίνος, σεις οἵτινες ἑμοῦ ψάλλουσαι κρατεῖτε ἐπὶ τόσην ὥραν ἐν ἐκστάσει καὶ ἐν δακρυ ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων συγκινήσεων τὸ ἀκροατήριόν σας;

Δὲν εἶγεν τελειώσει τὰς λέξεις του ὁ Λαμαρτίνος καὶ ὁ Ροσίνης ἀρπάσας τὰς δύο ἀδιαλλάκτους εἰς τὰς ἀγκάλας του:

— Ἀρκεῖ, ἀνέκραξεν, ἀσπάσθητε ἀλλήλας! Ἡ Sontag ἠσπάσθη τὴν Malibran. Ἄλλ' αὕτη εἶπε τῷ Ροσίνη:

— Διδάσκαλε δύσκολον τὸ νὰ ἠσπασθῆ τις ἀνταγωνιστὴν του.

Λ.

Ἡ ΠΟΔΡΟΜΙΟΝ (Ἐν Κωνσταντινουπόλει)

ΧΑΜΕΝΟΣ ΓΑΜΟΣ

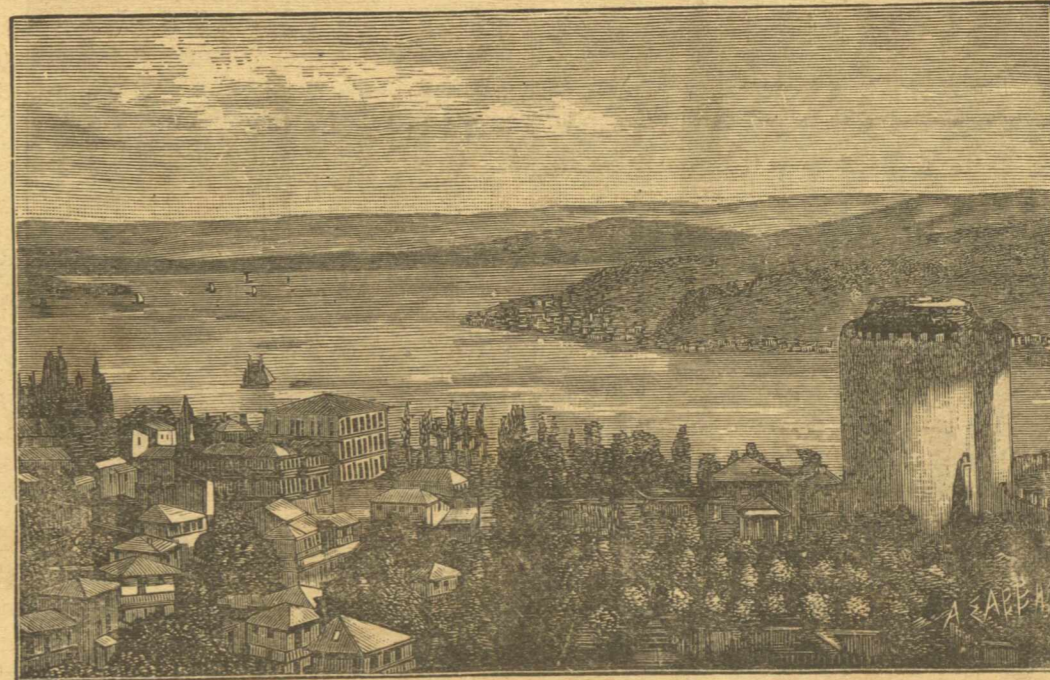
Τὸν μονάκριβο τὸ γιό της μιὰ μαννοῦλα, ζηλευτὸ ὅτ' ἠγάπα, ζηλευτὸ στὴ γνώσι, εἶχ' ἀρραβωνιάσει μ' ὄμορφη νυφούλα, μιὰ σωστὴ Νεραίδα, ποῦ θελε ν' ἀπλώσῃ, ὅταν κισσοῦ σὲ βράχο, νὰ τὸν τριγυρίσῃ καὶ μ' αἰῶνι ἀγάπῃ μὲ τὸ νηὸ νὰ ζήσει. Μά, τοῦ γάμου τὸ στεφάνι πρὶν φορέσῃ, εἶδε τὸ λεβέντι μὲ σπαθὶ ὅτ' ἦ μισητὸ. Ἄλλη μιὰ ὅτ' ἠγάπα νηὸν φορέσαν ἀρραβῶνα γιὰ τὸν ἅγιό της πατρίδας μας ἀγῶνα, γιὰ μὴ ἀθώρητη θεὰ τῆς οἰκουμένης, τῶναιρο, τὸ φῶς, τῆς γῆς τῆς σκλαβωμένης, ποῦναι μόνον νὰ δοξάζῃ τὴν πατρίδα, ποῦ τῆς νίκης πάντα τρέφει τὴν ἐλπίδα, ποῦχει προικὰ της, στολιδοὶ, δάφνη, μόνον, ποῦ φυτρώνει μ' αἶμα, δάκρυα καὶ μὲ πόνο. Ἄλλη μάννα, ποῖο μεγάλη, τὸν ὑγιό της, ἄλλη μάννα τὸν φωνάζει ὅτ' ἠγαπῶ τῆς, μάννα ποῦχει δόξα της, κρυφὸ καμάρι, ὅταν πεθαίνει ὁ γιός της γιὰ δικὴ της χάρι! Λαχταρίζ' ἡ μάννα του ποῦ θὰ τῆς φύγῃ καὶ ὅτ' ἠγαπῶ τῆς μὲ φιλιὰ τὸν πνίγει. Φυλαχτὸ τοῦ δίν' ἡ κόρη κεντημένο ἀπ' τὴν ἴδια κείνη, δάκρυα ποτισμένο καὶ κρυφοστενάξ' ἡ ἀρραβωνιασμένη γιὰ μιὰ μαύρη σκέψη ποῦ τίνε' μαραίνει. Τοῦ στρατιώτη βλέπουν τὴ χρυσοῦ κορῶνα κόρη καὶ μητέρα, τὴν θαρροῦν εἰκόνα, νοιώθουν τὴν καρδιά τους ἔμπρὸς της νικημένη, τὴν ψυχὴν γιὰ κείνη, μιὰ φωτιὰ ἀναμμένη καὶ ξεχνοῦν τοῦ χάρου τ' ἄγριο πανηγύρι, ὅτ' ἠγαπῶ τῆς δόξας τὸ μικρὸ ποτῆρι. Σκύβει ὁ νηὸς φιλεῖ τῆς μάννας του τὰ χέρια καὶ τὰ μάτια τῆς ξανθῆς, τὰ μαῦρ' ἀστέρια κ' ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς κόρης τὴν οὐράνια, μὲ χαρὰ πετιέται καὶ μὲ περιφάνεια,

πέρα, ὅτ' ἠγαπῶ τῆς τὸν τόπο, ποῦ προσμένει χίλιοι πόθοι ν' ἀληθύνουν πικραμένοι.

Ἄρχινά' ἡ μάχη. Τὸ σπαθὶ ματώνει. Τὰ βουνὰ σαλεύουν, πέφτει τὸ κανόνι. Σέρνονται στὸ χῶμα νηάτα ζηλευμένα, αἵματα γεμάτα, νηάτα νεκρωμένα. Κάθε μιὰ μητέρα, κάθε μιὰ νυφούλα ὅτ' ἠγαπῶ τῆς νοιώθει τρόμο τὴν καρδοῦλα. Φάντασμα ἔμπροστά της, φάντασμα διαβαίνει, ποῦ τὸ βλέπει πάντα, ζύπνια, κοιμισμένη. Εἶδε πῶς κοράκια πέρασαν κοπάδι. Εἶδε κ' ἐν ἀστέρι ποῦ σβύσσε τὸ βράδυ. Ἄκουσε ἡ σκύλο ποῦ κλαίει ὅτ' ἠγαπῶ κ' ἔτσι μεγαλώνει τῆς καρδιᾶς τὸν τρόμο. Μά, γιὰ νάβῃ ψέμμα τὸ κακὸ σημάδι τὸ θεὸ παρακαλεῖ ἡμέρα βράδυ. Κ' ἔτσι, μιὰ ὅτ' ἠγαπῶ τῆς πνίγει τὴν οὐρανὸν ἡμίση καὶ κατεβαίνει, ὅς ποῦ σήμανεν ἀληθινὴν καμπάνα γιὰ τὸν κάθε πόνο, γιὰ τὴν κάθε μάννα.

Ἐνας νηὸς, λεβέντης, κρῖνος μαραμένος, σὲ λευκὸ κρεβάτι κείται ξαπλωμένος. Στὸ πλευρότου στέκ' ἡ δόλια του μητέρα κ' εἶν' ὄρθα δυὸ δικανίκια πάρα πέρα. Χίλια λόγια γιὰ παρηγοριὰ τοῦ λείει ἡ φτωχὴ μαννοῦλά του, μὰ κείνος κλαίει. Μὰ τί νάχη ποῦ βλασφημῶν ἀραδιάζει; Ποῖος τὰ σωθικά του πόνο νὰ σπαράξῃ; Τὸν μονάκριβο τὸ γιό της ἡ μαννοῦλα, ζηλευτὸ ὅτ' ἠγάπα, ζηλευτὸ στὴ γνώσι, εἶχ' ἀρραβωνιάσει μ' ὄμορφη νυφούλα, μιὰ σωστὴ Νεραίδα, ποῦ θελε ν' ἀπλώσῃ, ὅταν κισσοῦ σὲ βράχο, νὰ τὸν τριγυρίσῃ καὶ μ' αἰῶνια ἀγάπῃ μὲ τὸ νηὸ νὰ ζήσει. Τώρα, μ' ἕνα πόδι βλέπει στὸ κρεβάτι καὶ δὲν θέλ' ἡ νύφη τώρα τὸ σακάτι!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΒΑΡΛΕΝΤΣ

Ο ΒΟΣΠΟΡΟΣ.

Ἐφευρέθη ὁμως τέλος ὁ τρόπος τῆς σωτηρίας τῶν κουρέων ὀφειλόμενος εἰς τὴν τόλμην πάλιν κουρέως. Εἶχε καλέσει· δηλ. τοῦτον ὁ Ἀλέξανδρος πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἔργου του, ὅπερ περατώσας περιέμενε τὸν δῆμιον, ὅτε ἀκτίς θεία ἐφώτισε καὶ ἐνεδυνάμωσε τοῦτον. Πιστῶν εἰς τὰ γόνατα καὶ ποταμὸν δακρῶν χύων ἰκέτευεν αὐτὸν ἐν ὀνόματι τοῦ Διός, ὃν ὠνόμαζε πτέρνα, νὰ φεισθῆ αὐτοῦ σφύζων καὶ τὰ πορφανίζόμενα τέκνα του, ἐπικαλούμενος τὸν ὄρκιον Δία, ὅτι οὐδὲν θά εἴπη περὶ τοῦ τραγείου ὠτός.

Τῇ εὐγλωττίᾳ τῶν λόγων συνηγορήσασα ἡ θερμότης τῶν δακρῶν ἔκαμψε τὸν ἀκαμπτον τῶς Ἀλέξανδρον. Ἐδέχθη νὰ τηρήσῃ τοῦτον ἐν τῇ ζωῇ προσρίσας ἄμω εἰς ἰσόβιον κουρέα, περιορίσας δ' ὁμως αὐτὸν ἐν τῇ αὐτῇ αὐστηρότατα. Βαρῶς ἔφερε παρὰ πᾶσαν τὴν αὐλικὴν εὐζωίαν τὸν περιορισμὸν ὁ κουρέυς, ἐτι δὲ βαρύτερον, διότι δὲν ἠδύνατο κατὰ τὸ φύσει ἀδόλεσχον καὶ λάλον τοῦ γένους, εἰς ὃ ἀνήκε, νὰ καταπτήσῃ γνωστὸν εἰς τὸν κόσμον ὅτι ὁ μέγας τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς ἐκοσμεῖτο ὑπὸ τραγείου ὠτός, μόνου γνωρίσματος τῆς τοῦ Νεκτεναβοῦ πατρότητος. Οὕτω δ' ἔφθινεν ὁσημέραι ἀνολογίζόμενος ὅτι ἔαν ἐξ αὐτοῦ δὲν γνωσθῆ, θά μείνῃ διὰ παντός ἀγνωστον.

Ταῦτα ἀνελογίζετο ὅτε ποτὲ διαλαθὼν τὴν προσοχὴν τῶν πυλωρῶν τῶν ἀνακτόρων ἀπεμακρύνθη ὀλίγον ἐπὶ πεδιάδος παρὰ τὴν ἀκτορα ἐκτεινομένης ξηρᾶς καὶ ἀνύδρου ἀπεξηραμένον μόνον φρέαρ ἐχούσης ἐν μέσῳ. Ἐφθασεν εἰς τοῦτο καὶ κύψας πρὸς τὸ βάθος πεποιθὴς ὅτι τηρεῖ τὸ μυστικὸν συμφώνως τῷ δοθέντι ὄρκῳ, ἀφ' οὗ εἰς ζῶντα δὲν ἐξωμολογεῖτο τοῦτο, ἀνεφώνησεν «*Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς ἐρεῖ τράϊνον αὐτί*». Ἐσπευσμένως ἐπὶ κνήθηεν εἰς τὴν ἀκτορα ἀνακουσισθεὶς οὕτω λίαν, ἀποσεύσας δ' αὐτόχρημα ἀπὸ τοῦ στήθους δεινὸν ἐφιάλτην τοσοῦτον χρόνον πιέζοντα τοῦτον.

Παρήλθε μακρὸς χρόνος. Ὁ κουρέυς μετήλλαξε τὸν βίον, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος κοσμοκράτωρ γενόμενος καὶ ἀποκατασταθεὶς ἐν Βαβυλῶνι ἐν ἀσωτείαις, κραιπάλαις καὶ τρυφῇ ἀσιατικῇ ἀπέθνησκε μόλις τὸ τριακοστὸν τῆς ἡλικίας παρακάμψας ἔτος. Τὸ δὲ τράγειον οὐς ἐκινδύνευε νὰ χαθῆ εἰς τὴν λήθην, ὅτε τὸ ξηροπήγαδο, εἰς ὃ ἡ τοῦ κουρέως ἀκριτομυθία ἐνεπίστευσεν αὐτό, ἀπθηνάντισε τοῦτο. Δόνακες ἀνεφύησαν ἐν τῷ βάθει τοῦ φρέατος. αἰξανόμενοι δὲ ἐξῆλθον ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς πεδιάδος. Μικρὸς δὲ ποιμὴν διερχόμενος τυχαίως ἐκείθεν ἔκοψεν ἐν τοῦ δόνακος ἄρθρον, ἐξ οὗ κατεσκευάσεν αὐλὸν (*γαμπιόλι*) ποιμενικόν. Ἐφύσησε τοῦτον καὶ ἠτοίμαζε τοὺς δακτύλους πρὸς προσαρμογὴν ἐν ταῖς ὀπαῖς διὰ νὰ παραγάγῃ ἐρρυθμοὺς τόνους, ὅτε ἴσταται ἐκπληκτος ἐκ τίνος ἀνεξηγήτου φόβου. Ὁ αὐλὸς φυσώμενος μόνον ἀνευ βοήθειας τῶν δακτύλων ἐξέπεμπε διακριδὸν τὴν ἐνερθρον φωνήν: *Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς ἐρεῖ τράϊνον αὐτί*.

Οὕτως ἐγνώσθη εἰς τὸν κόσμον τὸ τράϊνον αὐτί τοῦ μεγάλου Μακεδόνα.

Ὁμοιότατα δὲ καὶ τὰ περὶ τοῦ Μίδα μυθολογούμενα. Κατὰ ταῦτα ὁ Μίδας ἐκφρασθεὶς ποτε ἐν διαγωνισμῷ μεταξὺ Μαρσίου (ἢ Πανός) παίζοντος φρυγικὸν αὐλὸν καὶ Ἀπόλλωνος κρούοντος τὴν κιθάρην ὑπὲρ τοῦ πρώτου, δικάζοντος τοῦ Ἰμῶλου, ἐτιμωρήθη ὑπὸ τοῦ δευτέρου δι' ὀνειῶν ὧτων. Ἀγνωστα ἦσαν ταῦτα παντὶ ἢ τῷ κουρέοντι. Οὗτος δὲ μὴ στέγων τὸ μυστικόν, ὡς καὶ ὁ τῆς ἡμετέρας παραδόσεως κουρέυς, ἔσκαψεν ἐν τῇ γῇ λάκκον καὶ ἀπεκάλυψε τὸ μυστήριον. Σὺν τῷ χρόνῳ δ' ἀνεβλάστησαν κλάμμοι, ὧν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου σειομένων ἐψιθυρίζετο τὸ τελαμμένον δᾶθεν μυστικὸν «*Μίδας ὄνου ὄνα ἐρεῖ*».

Ἀθήνησι 1898.

Ἐμμ. Γενεράλις.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΩΣ

Τὸ ἀειθαλές, ἐπίμηκες καὶ κωνοειδές τοῦτο δένδρον, τοῦ ὁποίου ἡ σοβαρὰ καὶ σκυθρωπὴ θεὰ ἔνεκεν τῆς σταθερότητος καὶ τοῦ μελανόχρους καὶ πραγίνου χρώματος, παρέχει εἰς τὸν θεατὴν συναίσθησιν μελαγχολικὴν, ὑπῆρξεν ἀνεκὰθεν κατὰ πολλὰ χρήσιμος εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰς τὰς τέχνας πρὸς κατασκευὴν διαφορῶν χρησίμων, καὶ εἰς τὴν ἱατρικὴν πρὸς υγιείαν καὶ θεραπείαν νόσων. Τοῦτου ἔνεκεν οἱ ἀρχαῖοι ἔταξαν αὐτὸ μεταξὺ τῶν ἱερῶν ἐν μυθολογίᾳ δένδρων.

Ἐλεγον ὅτι ἡ Κυπαρίσσοσ ἀνεφύη κατὰ βούλησιν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὑπῆρχέ ποτε παῖς, Κυπαρίσσοσ καλούμενος, ἀγαπώμενος παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ παῖς οὗτος φρονέσας ἀκουσίως ἔλαφον, τὴν ὁποίαν ὑπερβαλόντως ἠγάπα αὐτός, ἠσθένησεν ἐκ τῆς λύπης καὶ ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἀπόλλων λυπηθεὶς ὡσαύτως διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ του Κυπαρίσσου, καὶ μὴ θέλων νὰ ἀποθανάτιση τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς ἴδιον δένδρον, ὅπερ ἐκάλεσε Κυπαρίσσον, καὶ ὥρισεν ὅπως θεωρεῖτε πένθιμον καὶ ἐπιτύμβιον δένδρον. Τοῦτου ἔνεκεν οἱ ἀρχαῖοι ἐφύτευον αὐτὸ ὅπου ὑπῆρχε τάφος, καὶ τὸ εἶχον ἀφιερωμένον εἰς τὸν Πλούτωνα, τὸν Θεὸν τοῦ Ἄδου. Οἱ ἀρχαῖοι ἔθετον κλάδον Κυπαρίσσου ἐπὶ τῆς θύρας, ἐνθα ὑπῆρχε νεκρός. Κατὰ Στέφανον Βυζάντιον ἐκκαλεῖτο ἡ Κυπαρίσσοσ *Ἐγαρος* καὶ κατόπιν Ἀπολλωνίασ.

Πατρίς τοῦ δένδρου τοῦτου θεωρεῖται ἡ Ἀνατολή καὶ ἰδίως ἡ Κρήτη, ἐνθα φύεται αὐτομάτως καὶ πολλοῦ ἀποτελεῖ δάση.

ΦΛΟΓΕΣ

Ὑπὸ τὰ πιεστήρια εὐρίσκονται τὰ ἐκλεκτότερα ποιήματα τοῦ φίλου ποιητοῦ καὶ συνεργάτου μας **Χρῑστόου Βαρολέντη**, τὰ ὁποῖα ἐντὸς ὀλίγου θά ἴδουῖν τὸ φῶς εἰς κομψὸν ὀλιγοσελίδον τεύχος ὑπὸ τὸν τίτλον:

«ΦΛΟΓΕΣ»

ἐν τῶν ὁποίων εἶναι τὸ ἐν τῷ παρόντι φύλλωμασ ἐμπνευσμένον ποίημα:

«Χαμένος Γάμος»

Τὴν ἀντιπροσωπείαν τῆς «Ἀττικῆς Ἰριδος» εὐγενῶς ἀνεδέχθησαν οἱ κάτωθι κύριοι.

Ἐν Χαλκίδι ὁ κ. Δημ. Λ. Στεφάνου.

Ἐν Ἄρτῃ οἱ Ἀδελφοὶ Α. Καζαντζῆ.

Ἐν Ἀγγιάλῳ ὁ κ. Γεώργ. Τσακίρης.

Ἐν Βάρνῃ ὁ κ. Ε. Ξανθοπούλοσ.

Ἐν Γιουργέβῳ ὁ κ. Γεώργ. Φουρναράκησ.

Ἐν Βουκουρεστίῳ ὁ κ. Εὐστ. Γ. Γαλάττις.

Ἐν Κωνσταντζᾷ ὁ κ. Νικ. Δημητρακάκησ.

Ἐν Βραίλῃ ὁ κ. Γεώργ. Κοντούρησ.

Ἐν Τούλτσῳ ὁ κ. Γεώργ. Κοντόπουλοσ.

Ἐν Ὀδησσῳ ὁ κ. Ἀνδρ. Β. Κουμαριανόσ.

Ἐν Σουλινᾷ Νικόλαοσ Ι. Κυριακίδησ.